

Автор Чепіжко Поліна *"Космос всередині нас"* (казка), Летичівський ЦТДЮ, гурток "Юнкор", Ількова Марина Сергіївна, Хмельницька обл.

Короткий опис роботи: «Космос всередині нас» — це історія про війну в космосі та боротьбу, яка відбувається всередині людини. Капітан «Рись», виснажений боями, разом із побратимом вирушає рятувати поранених, ризикуючи життям.

Під час цієї місії він усвідомлює, що справжня сила — не лише в перемозі над ворогом. А у чому ж тоді?
Приємного читання!

Космос всередині нас

В пам'ять про батька із позивним "Рись", що загинув внаслідок отриманих травм під час виконання бойового завдання.

Темнота космосу безмежна, холодна та безжальна. Як і війна.

Після того як планету Земля було повністю знищено, декілька орбітальних кораблів дрейфували просторами космосу. Їх оточував флот для захисту від інших піратських кораблів. На чолі флоту був капітан із позивним "Рись". Він один із небагатьох застав ще життя на Землі - кмітливий, досвідчений, але втомлений постійними битвами. І якщо рядових солдатів, створених для війни, хоч інколи забирали на головний корабель, то "Рись" завжди залишався в строю, як представник живого механізму здатного думати, оцінювати та керувати операціями.

"Тут, серед безліч галактик, війна давно перестала бути людською, вона стала механізмом, який забирає життя, і навіть ті, хто вижив, стають іншими - порожніми всередині, як космос, що оточує нас. «Я занадто

порожній. Я втрачаю віру» - писав він якось своїй дружині. Він не знав, чи листи доходять до неї. Він навіть не знав, чи залишилась вона живою після масованої атаки на один із кораблів. Він навіть не намагався дізнатися, бо боявся, що не витримає болю правди.

- Капітан, попереду декілька невідомих об'єктів. Орієнтовно чотири. - Космічну тишу порушив його бойовий товариш "Код". У довоєнному житті, він був програмістом. Саме завдяки йому, вдалося створити запрограмованих солдатів. Тому й дали позивний "Код".

- Приготуватися до бою. Захистити правий фланг.

На них, мов чорна діра, рухалися кораблі: великі і потужні, значно більші за них та відчутно сучасніші. Вони прорізали темряву космосу лазерними променями.

"Рись" спостерігав за обличчями своїх солдатів. Вони ніколи не знали спокою, тільки постійні накази і нескінченні битви. Але навіть у їхніх очах "Рись" помітив щось схоже на страх, коли вони побачили велич ворога, що сунув на них. А коли перші ворожі гармати спалахнули холодним синім вогнем, "Рись" відчув, як напруга стискає повітря всередині корабля, як серця його солдатів б'ються в такт зі стуком двигунів.

- Ці кораблі, що по лівому фланзі, несуть смерть. - Почав говорити капітан. - А ми боремося за життя, що під нашим захистом по правому фланзі. У вирі нескінченних боїв нас залишилось мало, але битва ще не виграна. Ми не маємо права на страх. Ми не маємо права на помилку. Ось ця річ є свідченням того, що у нас вірять. - "Рись" тримав у руках невеличке сердечко, зроблене із дроту. Час від часу, із головного корабля, їм передавали дитячі роботи, листи, обереги, що додавали віри, мотивували та просто

зігрівали душу(у кого вона є). Він підніс його догори, мов спис, яким закликав до бою.

Солдати були створені для бою: точні, рішучі, невблаганні. Їм не потрібні були заклики, чи підбадьорювання; їм достатньо лише наказу. Вони не відчують болю втрати. Війна їх підживлює, на відміну від ”Рися”, якого висмоктувала з середини. Він переконував не їх. Він радше робив це для себе.

- Вогонь по лівому флангу ! - кричав “Рись”. - Не відступати!

Кораблі відповіли майже одразу, мов живі істоти, що відчули небезпеку. З їхніх гармат вирвалися спалахи вогню, і темрява розкололася на тисячі уламків світла. Залишки першої ворожої станції плавали серед космічного океану, перетворюючись на металобрухт, який засипав поле бою.

- Вони влучили у В6. - “Код” кричав, мов намагався перекричати біль.

- Хай В1 та В2 прикриють. Ми рушаємо евакуювувати вцілілих - віддав наказ капітан.

- Занадто ризиковано - заперечив “Код”.

- Відставити страх. Це наказ.

“Рись” спостерігав як один із їхніх кораблів догорав, залишаючи по собі лише іскри. Він відчував, що у такі миті, навіть залізо має сльози.

- Є живі?

- Так, але їх важко забрати через постійний обстріл. Доведеться чекати слушної нагоди.

- Це занадто довго. Посилайте групу зараз.

- Це неможливо. Солдати не запрограмовані рятувати, вони можуть лише убивати. Вони не виконають цієї місії.

- Бездушні машини - видихнув капітан. - Тоді піду я.

- Але ти розумієш...

- Що я можу загинути? Так, я це чудово розумію. Але там - “Рись” показав пальцем на палаючий корабель, на нас чекають люди, не штучні, а із крові і плоті. Ми не можемо їх залишити. Готуй для мене спорядження.

- Тоді я з тобою! - констатував “Код”. - Навіть не заперечуй.

- Теж мені евакуаційна бригада - два старих битих вовка - посміхнувся “Рись”.

- Зате яких досвідчених – підморгнув товариш.

Бій не вщухав. Метал несамовито нищив метал. Поле бою стало схоже на м'ясорубку, яка нищила все на своєму шляху. Лазери спалахували майже постійно, і майже в усіх куточках. Двоє добре споряджених, трохи підстаркуватих, але дуже вмотивованих добровольців у невеличкій евакуаційній капсулі непомітно пробиралися до уламків свого зруйнованого корабля. Нарешті, серед металобрухту і попелу вони знайшли кількох тих, хто вижив.

- Тримайся друже! Зараз ми тебе витягнемо.

- Капітан? Це справді ви? - прошепотів поранений солдат.

- Так, уяви собі. Не чекав мене тут побачити?

- Чесно кажучи, я подумав, що вмер, або марю. А тут во як. А що більше нема кому?

- Ми вирішили перевірити чи є ще порох в порохівницях. - “Рись” намагався говорити впевнено та лагідно. Але насправді, оцінивши розмір рани та кількість крововтрати, він швидко і майстерно накладав турнікет.

Коли усіх було розміщено в капсулі “Рись” заглянув в їхні очі, але в них не було радощів, лише втома та якась невимовна порожнеча. З них наче витекло усе життя. “Рись” там побачив темноту космосу, безмежну та

холодну. Його, наче окропом, обпекло розуміння того, що ця війна вже давно не за територію й не за перемогу. Вона за людей, які забули що таке жити по-справжньому. Він збагнув, що справжня битва триває не між планетами, а всередині кожного з нас.

- У якому ми становищі? - запитав у “Рися” молодий юнак. Йому дісталось найменше.

Капітан поглянув на залишки свого флоту.

- Потрощені, але не розбиті - відповів. - Ворог теж зазнав втрат, тому відступає.

- Ще одна битва. Ще одна уявна перемога. Господи, скільки ще на наш вік випаде тих битв? - якимось сумно запитав “Код”.

Капітан тримав у руках невеличке металеве сердечко, як вогник світла: крихкого, але відчайдушного. Він відчув, як у темряві його особистого душевного космосу все ж таки горить щось особливе - віра у перемогу.

- Дякую, капітане, що не залишили. - Юнак з турнікетом на нозі підняв руку у знак подяки. - Але ви занадто ризикували.

- Перемога без людяності - це лише інша форма поразки - тихо відповів “Рись”. - Можливо, саме звичайна людяність колись врятує світ - прошепотів уже для себе.

- “Код”, зможеш пробити по системі, де саме знаходиться моя дружина.